

Михајло седи на сцени и разговара телефоном

Михајло: Е бураз. Ма да. Опет исто. Не знам докле ће овако... Ма цабе... Ма покушао сам, не вреди... Код тебе? Хм, па да... Ај. Ево ме испред куће на бетону. Прија ми да седим овде сам. А, брате, какво је вече, кажи! Убићу се. Сад су сви доле... Само нас двојица пајсера... е, заклео сам се малопре, прекрстио сам се, мајке ми миле, да кад сутрадан будем имао децу да ћу да будем све само не као ови моји! И ти си то рекао? Не знам, брате, више. Не знам. Размишљао сам да се одселим. Баба оће да ме прими, знаш ти какав је баба цар, али деда им држи страну. Каже, „нећу да се мешам, али си много полудео у последње време“. Е, а слушај шта му цар одговара (наглашава реч цар) „ти остаре, а памет не доби!“ (*смеје се гласно*). Еј, ништа. Ај. Па... јављај. Е, а да знаш, одузели ми телефон. Зовем те са Тићиног. Аха, онај стари. Значи, ништа вајбер, ништа, ништа, да знаш. Ај

Обгрлио колена, прелази руком кроз косу и уздише

Брааааате! Значи, не верујем!

Тића: Ел ћеш ти да улазиш у кућу, рекла ми мајка да закључам?

Михајло: Бежи бре!

Тића: Мама! Неће!

Мајка: Михајло, улази унутра немој да се правиш луд! Кад ти се отац врати с пута све ћу да му испричам па се држи добро!

Михајло: Ја се вас више не бојим! Ја више немам три године!

Мајка: Немаш ни много више! Ма и тридесет да имаш док си под нашим кровом и док наш хлеб једеш има да буде онако како ми кажемо! Да ја доживим да колектив испира уста мојим сином! То ми је хвала за све што сам урадила за тебе! То ми је хвала! Где те све нисам уписала, курсеви, тренинзи, приватни часови! Све је господин бацио у воду!

Михајло: ТИ си ме уписала. Нисам ја хтео! Нисам хтео да свирам саксофон! Не могу онај одвратни тон да му поднесем, она навалила саксофон па саксофон! Уцењивала си ме за све! Ако си ти кад си била млада, ако сте ти и отац икад били млади, волела ћез, ! Слала ме на плес! Еј, бре, ел вам ја личим на балетана? То сте можда могли Миланчета да пошаљете, оног млакоњу са којим ме читав живот упоређујете! Ја нисам Миланче! Схвати то! Колико ти година треба да схватиш да ја имам своје ЈА. Ја сам личност!

Тића: Е, јака си ми личност, нема шта!

Михајло: Ти, вештице, кад те дохватим има да видиш свога бога! Ево, имате ово овде златно дете да вам вади просек, ако ја толико не ваљам.

Тићаа: Јок ти си ми златан!

Мајка: Море ниси ни ти цвећка! Шта си добила данас у школи? Две тројке. И то није једна него две!

Тића: Е овако: из српског ме извела испред табле јер је Марко причао као и обично, и она нас обоје изведе и намерно нам постављала тешка питања!

Мајка: А што баш тебе да изведе ако Марко причао? Што ти у свакој чорби мораш да будеш мирођија?!

Тићаа: Зато што седим са њим!

Мајка: Добро, и то је решено. Од сутра не седиш са њим! Да чујем само да ме ниси послушала. А шта је са другом тројком? Каква је ту неправда у питању?

Тића: Тест из енглеског. Али само Анђелија добила четворку, нема петица. Сва деца нису добро урадила. Било много тешко.

Мајка: Не интересују мене друга деца! Ти знаш за тебе! Само ти тако почни, па кад те наставници узму на зуб, биће касно.

Тића(*отегнуто*) Разумем...

Мајка: Шта вама фали у животу? Ето, кажите ми шта вама фали! Уместо да захваљујете Богу што имате све што пожелите, ви нам тако враћате! Мислите да је вашем оцу много мило што је више на послу него код куће! Али, треба патике, ево! Треба телефон, ево! Све ево, а ништа заузврат!

Михајло, дубоко си ме разочарао, синко. Само да знаш.

Михајло: Али, мама! Бранио сам се! Зар се ти не браниш кад те неправедно нападају?! Кад сам био мали говорила си „никад не нападај први, а кад те бију, брани се. Сад ме нико не бије, не бијем се. Само се пајсери бију. Али, ако ме неко тако неправедно и подмукло напада, наравно да ћу да се браним!

Мајка: Да, да, да! Само си ти цвећка!

Михајло: Нисам ни ја цвећка, али све време хоћу да ти кажем да нисам крив. Све што ми се у последње време дешава, ја не знам због чега је то! Ево, лепо не знам! Све ме нешто нападају, те овакав сам, те онакав сам. И у школи, и ви, и ова овде (*показује на сестру*)... Девојчице нам се ругају (*набраја*) Мислим, ко њих шиша, али што њих не кажњавају?! Све су оне паметне, ми не ваљамо ништа! Није фер. Цео свет није фер, то сам сад схватио и не знам више шта да радим. Изгубио сам се у свему томе!

Сировито истрчава са сцене, улази у кућу

Мајка: Михајло! Михајло! Не лупај тим вратима!

Истрчава за њим

Мајка и Михајло седе у дневној соби

Мајка: Е, сине, хајде сад лепо да ти и ја поразговарамо. Сад ћеш лепо све да ми испричаш како је било, значи – да чујем твоју верзију приче, па да видимо ко је у праву и шта ћемо. Не можемо свађом ништа да постигнемо. Ти јеси дрзак, то стоји...

Михајло: Ето, дрзак сам! Нисам дрзак! Само не трпим неправду!

Мајка: А како то да друга деца не осећају ту толику неправду?! Само си ти паметан!

Михајло: Па можда и јесам! Али нисам дрзак!

Мајка: Добро, ниси. Ајмо даље. Причај.

Михајло: Ево овако: стојимо ја и Урош на ходнику и причамо нешто о... нема ни везе, не знам шта смо причали. Углавном, било је звонило, а нас двојица остали да причамо...

Мајка: *(константује)*Звонило, а вас двојица на ходинку. Хм. Добро, даље.

Михајло: Е. Онда наилази Јована и каже на тебе је ред да бришеш таблу. Она и ја редари. Ја јој кажем обиши сад ти, на следећем часу ћу ја, она почиње да се свађа са мном како је на мене ред. А није гледала ред кад ја бришем. Ја кад сам расположен бришем и кад јесам и кад нисам редар. Сад ме баш мрзело. И тако наилази наставница и види како се нас двоје свађамо и мене пошаље код директора а њу ништа! Директор после звао вас и ето... А нико ме није саслушао. Да објасним шта је стварно било.

Мајка: Михајло, овако. Нећу да узимам ничију страну, али Јована је у праву. Ако је твој ред био да бришеш таблу, морао си да прихватиш. Мрзело те! Па и мене мрзи да сваки дан идем на посао, па опет идем. Не кажем „е овога јутра ме баш мрзи па ћу да останем у кревету". Тога нема. Мора да се зна шта је чија обавеза!

Михајло: А чекај ко је сада у праву - онај који сваки дан тачно на време долази на посао и не ради ништа, или онај што некад не дође а ради за тројицу?

Мајка: Ма је л ти мене разумеш да мораш сваки дан тачно у толико и толико да се нацрташ на послу па ти ради шта оћеш! Тако и ти. Зна се шта су ти дужности и ту нема разговора.

Михајло: Мени се то ништа не свиђа! Значи треба да бубам напамет и ништа да ми не буде јасно, али важно да сам научио. Ваљда боље да кажем две реченице али оне које сам запамтио него...

Мајка: Е, дете, с тобом човек стварно не може да разговара! Ти уживаш да ми тераш контру. Мораћу ја тебе да водим код психолога. Можда он са тобом може пошто ја очигледно не могу. Твој отац каже „то је твоја брига", моје је да не трпите ни за шта". А то је најлакше. Извући се. А ти се, Светлана, злопати како знаш и умеш. И није то, него се већ прочуло да је мој мали Мишко, онај за кога су мислили да ће постати ко зна шта колико си паметан био кад си био мали, постао проблематичан. Не знам... Стварно не знам.

Михајло: Ја бих волео да ти, било ко, можете да одговорите на моја питања. Али директно, а не да се све прича уопштено и да ми опет ништа не буде јасно. Једино је увек закључак да Михајло не ваља. Да ли можеш ти мени да одговориш на питања и да не изврћеш увек моје речи? Ваљда имам право да изразим свој став...

Мајка: Много си ти, господине, зелен за став! Јуче се испилио и већ има став! Пери зубе и на спавање! Треба да устанеш сутра!

Михајло: Сутра је субота. *(промрмља и изађе из собе. Мајка виче за њим)*

Мајка: Какве то везе има што је субота? Је л треба да спаваш до поднева? Не би могао нешто у кући да помогнеш! Отоплило је, могао би траву да покосиш сутра... Има шта да се ради. Бог не брани. Јес чуо!

Тишина. Мајка се спушта на двосед и окреће телефонски број

(безвољно) Ђао, Нено. Шта радите? Је л те не прекидам у нечем битном? А, добро, ја рекох да те не зовем касно. Ма ето, секирам се. Жива се поједох. Како око кога? Па око Михајла. Ухватио га пубертет па га више не препознајем. Да ли ми верујеш да не препознајем сопствено дете?! Да ми је неко причао да ће од онако мирног детета да испадне овако нешто... Па шта да ти причам. Зато те и зовем. Мој син је постао лепак за глупости. Не може њега ниједна ситуација у школи да заобиђе. Око свега има став, почео је отворено да ми се бреца, са Тићом су као рогови у врећи... Кажем му „не можеш ти сваку криву Дрину да исправиш". А знаш шта он мени каже? „Морам иначе ћу да цркнем." То је изгледа повукао на тебе. Увек си се тукла са дечацима и истеривала правду*(смеје се)*. И онда сви у крај, а он на тапету јер не зна да стане, не зна за доста. Не знам, сестро... то ти кажем. Ако можеш, а ти утичи мало на њега. Он тебе слуша. Важи. Ајд онда. Кад ћеш да дођеш? Ја ћу ујутру да изађем, идем до пијаце и да поплаћам нешто па ти сврати. Не мораш много рано, господин ће да сигурно да спава. Тића рече да ће да иде код неке другарице. Важи... Важи. Ај љубим те. Пољуби ми бепче теткино златно. *(растеже)* Ајде... Ђао.

Мајка спушта слушалицу, брижно и замишљено врти главом. Прозева се, протегне се, угаси светло у соби и изађе са сцене.

Звони звоно на вратима. Звони више пута, нико не отвара. На сцену излази Михајло. Бунован и рашчупан. Протеже се и зева.

Михајло: Еееееееееево!

Тетка: Rise and shine! Rise and shine!

Михајло*(обрадује се)*: Тетка! Откуд ти овако рано?

Тетка: Стратешки скроз погрешна изјава!

Михајло: А?!

Тетка: Пола једанаест је, мајсторе. Да си то рекао мојој јединој и драгој сестри, својој матери, фронтални, моментални, судар би био неизбежан! Кабум!

Михајло: Ех...

Тетка: У Риму се понашај као Римљанин, у школи као ученик (*пљује у длан и зализује му косу*), у овему дому као мамин син – узоран! (*лизне прст и брише му крмељиве очи*) и фин! (*поправља му раздрљен оковратник*) (*шапатом*): Јесмо ли сами?

Михајло: Чекај. Тијана! (*ослушкује*) Тијана! Изгледа да јесмо.

Тетка: Одлично. Ајде.

Михајло: Шта?

Тетка: Све. Из почетка.

Михајло: Не знам шта те тачно занима...

Тетка га гледа зналачки, нетремице

Не знам. Као да се цео свет одједном окренуо наопачке. До скоро је све ишло као подмазано. Чини ми се сад да кад зинем да нешто изговорим изађе нешто друго од онога што сам хтео да кажем и онда то крене наопако...

Тетка: И ти наставиш тим путем па шта ти Бог да.

Михајло: Да. А све као да ми се неко други меша. Дођем решен да мами кажем нешто лепо, зарекнем се да нећу да се свађам, она крене да изврће моје речи, да преувеличава и ја се изнервирам...

Тетка: И оде маст у пропаст!

Михајло одмахне главом помирљиво

Тетка: И свет је одједном место на коме вечито будни ловци вечито мотре на твоје непромишљене изјаве. Је л да?!

Михајло(*одушевљено*): Да! Како знаш? Баш то мислим и ја!

Тетка(*загонетно*): Еееее...

Михајло: Кажи ми шта да радим? Изгубио сам се. Као да сам упао у неки филм који је невероватно занимљив али ипак хоћу да се заврши да идем кући.

Тетка: Тај филм је твој живот. Ти си теткина креативна душа и тек ће да ти буде занимљив. А то што ти се иде кући је страх од непознатог. Волео би понекад да ти мама и тата поново обуку пижаму, да те пољубе пред спавање, да те успавају и да будеш заштићен и неизмерно миран, а онда ти

већ следећег тренутка проради мушкост па те срамота шта си пожелело! Ти си сад већ мушкарац, какви пољупци пред спавање!

Михајло: Е то сад већ није истина.

Тетка: Наравно да јесте. Постављам директно питање, смисли директан одговор. И да знаш да сам сад онај ловац који мотри непромишљене изјаве. Концентрација. Шта би ти сада хтео?

Михајло: Да ме оставе на миру!

Тетка: Само то?

Михајло: Да. Само да ме сви оставе на миру са својим глупостима! Ништа ми више у животу не треба.

Тетка: Гејм овер! Так!

Михајло: Па шта је требало да кажем кад стварно то желим?

Тетка: Да све буде у реду. То подразумева и да свет није изокренут наопачке, како велиш, и да те не дирају.

Михајло: Па на то сам мислио!

Тетка: А хаааа! Али то ниси рекао! Рекао си дрско „да ме сви оставе на миру“. Онда ће они који те воле и који су одговорни за тебе да помисле „ево, кренуо је странпутицом, а не да ни да се утиче на њега“. Да ли би ти стварно волео да те сви оставе на миру и да те искључе из свега? Не би. Ти волиш своје родитеље, ти волиш своју сестру, своје одељење, разредног, ма чак и теткицу која те жури метлом. Наравно да то нећеш да признаш, али волиш их. Ти си једно препаметно дете пуно љубави и зато патиш што те не разумеју. Да није тако ти ме не би сад питао „тетка, шта да радим, свет се изокренуо наопачке“.

Михајло: Добро. А како ја да знам како треба да говорим? Како то до скоро није било толико страшно шта кажем, а сад, одједном, сви гледају у мене! Не треба ми тај притисак!

Тетка: Зато што си до скоро био мали. Мој Стева кад опсује они сви „јааао како је сладак“. Опсуј ти да видиш да ли ће то да кажу. Имам једну добру и једну лошу вест. Коју ћеш прво?

Михајло: Лошу.

Тетка: Ниси више дете.

Михајло: А шта је добра?

Тетка: Да можеш заувек да останеш дете, ако паметно одрадиш. Да, још је лоше то што ћеш још много година да доживљаваш разочарања и наилазиш на неразумевање околине док не проговориш језиком одраслих људи. Е, тада ће све бити много лакше.

Михајло: Како се то говори језиком одраслих људи?

Тетка: Кратко, јасно и прецизно. Оно што ти ниси успео малопре.

Михајло: А је л постоји неки пречи пут да научим језик одраслих људи?

Тетка: За тебе не.

Михајло: Их бре! Па како сад?

Тетка: Тако лепо. Имаш сигурно у одељењу другове који су природно надарени за тај језик. Ти си баш за тај језик архидудук. Овако ћемо. Кад год те нешто питају а ти удахни дубоко и помисли „ ЈОЉ``. Кратко, јасно, прецизно. То ће бити наша мала тајна. Је л важи?

Михајло: Звучи уврнуто, али хвала.

Тетка: Ништа, ништа. Ел хоћеш да ти одам једну малу тајну? Ја и сада када ме одрасли људи нешто питају, ја у себи гласно викнем „ЈОЉ`` да растерам шарене лептириће и ућуткам цвркулт птичица у глави. Дрекнем „Узбуна, језик одраслих људи, ЈОЉ!“ И онда све буде добро. На пример, зове ме твоја мајка синоћ забринута шта ће са тобом. Пита „да те не прекидам у нечему, да није касно?“. Да нисам у себи војнички викнула ЈОЉ!, причала бих јој нашироко о чему сам у том тренутку размишљала. Она би помислила, не би рекла, него би само помислила, не заборави да је твоја мајка одрасла особа, да нисам баш нормална. И не би ме позвала да баш ја са тобом разговарам. Не би имала поверења у мене. Овако ја њој „не радим ништа посебно, ставила сам децу на спавање, реци шта те мучи``. Да ли ме разумеш сад?

Михајло: Ваљда... Тетка, ја сам изгледа као ти. Па је л то значи да човек мора увек да буде опрезан?

Тетка: О јеа! Шта ти фали, то ти дође као склекови за мозак. Иначе, са тобом је све у реду, чисто да знаш.

Звони звоно на вратима. У кућу улази мајка

Мајка: О, ти си већ стигла! А ја се задржала на пијаци. Залудела ме Мира неким материјалима из Италије. Мислим се, ко још данас шије, него ај. Него, је л ти скувао Михајло кафу? Надам се да још увек зна где нам је кухиња.

Михајло(свађалачки): Шта хоћеш да кажеш?

Тетка: ЈОЉ!

Мајка: Шта ти би?

Тетка: ЈОЈ, кажем, жигну ме нешто јоооољ!

Михајло(намигује): Нисам заборавио где је кухиња. Хоћеш и ти кафу?

Мајка(*изненађено*): Може... Је л прође? Ма не... ове нагле промене времена, стварно...

Тетка(*смешка се*): Прође.

Мајка: Него...(осврће се) Је л си стигла нешто са њим да разговараш? Шта каже?

Тетка: Мало нешто. Углавном, каже да ништа што се у последње време издешавало није радио намерно. Жао му је. Не каже ништа, али видим... Жао му је.

Мајка: И треба да му буде жао. Је л знаш ти, сестро слатка, да ја ноћима не спавам... Само размишљам куда ће то дете.

Тетка: Мислим да би требало да га пустиш. Да му верујеш и да га пустиш да развије своју личност.

Мајка: Какво то време дошло ја не знам... Кажи ми ти – је л смо ми имале личност?! Ко те пита, ради како ти се каже и ти квит. Додуше, ти си много више батина вукла од мене. Али ја сам била мирна...

Тетка: Ма добро... то су нека друга времена била.

Мајка: Друга не друга, код мене је овако, ја другачије не удем. Све смо му обезбедили, знаш и сама. Нека деца размишљају шта ће сутра за доручак, док мој син, моја узданица, мени цигерцу поједе... (*почиње да јеца*)

Тетка: Дођи... Неће више. Видела сам му у погледу да ће ускоро да сазри. Пубертет је осетљив период за њих.

Мајка: А оцне не смем да идем ни да гледам...

Тетка: Пусти сад оцне. Поправиће их до јуна.

Мајка: А шта ће да упише, то не мисли. Ја неколико пута започех ту тему па дигох руке...

Тетка: Смири се, ево га иде. Не дај да те види такву. Тако... (*дотерује је*)

Улази Михајло са послужавником, послужује кафу и прави наклон као конобар

Хвала лепо, младићу. (*плаћа му кафу*) Кусур задржите.

Михајло: Кућа части!

Тетка: У том случају, ово је ваша напојница. Идите почастите се с друштвом. Викенд је. Ја и моја пријатељица ћемо остати овде да ћаскамо (*кикоће се*)

Мајка(*виче за њим*): Немој дуго!

На сцену утрчава Тијана сва црвена у лицу

Тијана: Упамтиће она мене, коза једна безобразна!

Мајка: Ју, дете на шта личиш!

Тијана: Одраћу је као јарца!

Мајка: Кога? Какав је то речник?

Тијана: Ону козу Вању! Ето кога! Замисли, рекла је Милице да сам ја за њу свашта нешто ружно напричала, да сам рекла да су јој нове патике одвратне и свакакве неке глупости. Ја видим да се Милица од мене удаљила, а биле смо најбоље другарице. На одмору ме не чека да идемо заједно напоље, него или остане последња или одмах прва изјури. Ја то више нисам могла да трпим па сам је питала јасно и гласно о чему се ту заправо ради. Она је почела да ме напада како сам ја свашта за њу рекла. Онда сам ја њој рекла да ми је Вања рекла како је и она за мене свашта рекла, али се ја нисам наљутила. Онда је и она мени рекла да јој је то Вања напричала па смо схватиле да Вања лаже. Отишле смо код ње на врата и она почела да нас напада како ми лажемо и како смо се удружиле против ње само зато што смо љубоморне што њен тата зарађује много пара. Е онда смо ми рекле да нас баш брига што...

Мајка: Доста више! Јао мајко, пући ће ми глава... Одлази у своју собу и да цео дан ниси изашла.

Тијана: Али... Ја нисам ништа крива!

Мајка: Ако данас још једну реч чујем од вас двоје, обесићу се. Да ниси изашла до ручка. Је л јасно?

Тијана: Јасно... Али није фер... *Одлази у своју собу*

Мајка: Је л видиш о чему ти говорим? И тако сваки дан понешто.

Тетка (*зналачки*): Видим. За њу тек не треба да бринеш. Него, ајмо нас две мало на сунце. Пријаће ти шетња. Можемо до центра да купимо неку крпицу, а? Шта мислиш?

Мајка одмахује руком као да се брани, тетка је хвата испод руке и гурка. Излазе са сцене

Парк. На клупи седи групица дечака. Стиже Михајло, поздравља се са свима.

Јован: Опа, пустили те из карантина.

Михајло(*мрзовољно*): Видим, и тебе.

Јован: Ја нисам ни био кажњен.

Михајло: Аха...

Јован: Нисам стварно. Нисам био кажњен, али ми се није излазило. Сморио сам се нешто био.

Арса: Што, брате?

Јован: Ма... Кулира ме кева. А то највише мрзим! Значи, брате, узми мотку и изломи ми кости, дери се, прети, кажњавај, немој да ме данима кулираш, брате. То највише мрзим. А ја намерно нећу први!

Михајло: Код мене обрнуто. Мени кева не да да искулирам. Напада ме ко теријер, хвата се за сваку моју реч... Значи, страшно...

Јован: Највише мрзим тај шугави осећај...

Арса: Е, људи, да куцнем у дрво, ја немам тих проблема. Мене ништа не смарају. Мајка ми само каже да у мене има скроз поверње и да је то најдрагоценија ствар коју ми је поклонила после живота, бла бла. И стварно, кад ме ништа не пита, ја некако имам потребу све да им све причам. Некад намерно испичам и нешто што баш и није... чисто да видим реакцију. Кажу, размисли о томе и сам донеси одлуку како ћеш даље да поступаш. Све ти је дозвољено, али ти није све од користи. Тек сам скоро сконтао шта то значи. Ухватио сам се у Лест Кејос данима. Вуче те, брате. Кева ништа. Гвирне, изађе. Мене гризе савест, јер знам да је то нервира што по онаквом дану седим у замраченој соби, али ништа. И тако. Висио сам десетак дана, кад ми се смучило, обрисао сам акаунт. И мислим да је фора у томе. Да ми је бранила, вукло би ме ко дрога.

Михајло: Благо теби кад код твојих тако иде. Ја мојима ништа не смем да кажем. Ма они накалеме и оно што није било. Једино ми је тетка цар. Она је као ми. Саслуша ме. Брате, много мрзим кад нешто хоћу да кажем, а не слушају ме. Питаш ме и ја и да оћу да кажем ти ме прекидаш и не слушаш. То је непоштовање. Брате, ја има да будем најбољи ћале на свету. Има све да радим супротно од мојих!

Јован: Мени уопште није јасно што само о томе причамо! Школа, маторци. Брате, искулирајте мало! Изађем напоље да побегнем и опет о томе причамо.

Михајло: Па брате, кад нас то смара сваки дан. Устанем ујутру и питам се шта ли ће данас да буде.

Арса: Ма. Ел сте чули кад разредни каже да се све то врти у круг. Да ћемо и ми да будемо такви кад будемо имали своју децу. Ваљда ће и то да прође.

Михајло: И увек је фора „зато што те волимо, зато што се бринемо``. Ког врага има да се бринете? Само маааааало ваздуха, мало!

Јован: Обустављај. Ајмо ми лепо по скејтове па на зид. Никада нас неће скапирати као што ни ми нећемо њих. Гледај ове људе по парку. Сви су прошли кроз, што разредни каже „магареће године`` и ево их – одрастоше. Ваљда ћемо и ми. Ајмо, пашће мрак.

Дечаци полазе. Наилази Маријана Михајлова другарица из разреда

Мери Џејн(равно): Здраво, Михајло.

Михајло се окреће, гледа у њу, не препознаје је.

Михајло: Здраво...

Мери Џејн: Е, извини што ти нисам дошла на рођендан. Имала сам неке обавезе...

Михајло: Нема везе. Али... Ко си ти? Мислим да се не познајемо.

Мери Џејн: Е, погрешно мислиш, али нема ни везе... Можда си у праву. Нико мене не познаје.

Јован: Брате, која ти је ова?

Арса шири руке и слеже раменима. Михајло јој се уноси у лице и скида наочаре

Михајло: Маријана! На шта личиш, брате мили!

Јован: Извини, рамбо, нисам те препознао! Хахаха

Мери Џејн: Мери Џејн.

Јован: До ономад си била Мара колико ја знам.

Мери Џејн: А ти си и даље морон. Ајде, пали.

Михајло: Стварно, Маро, шта ти би? Нисам те одмах препознао. Ниси била у школу неко време.

Мери Џејн: Михајло, ја могу да покушам да ти објасним, али се бојим да ће бити узалуд. Тешко је то објаснити било коме.

Михајло: Дај, брате, седели смо заједно од првог разреда, који ти је ђаво.

Мери Џејн: Је л имаш мало времена?

Михајло: Па... Не радимо ништа посебно, пошли смо кући по скејт. Мислили смо мало на зид. Али није важно. Је л те мучи нешто?

Мери Џејн: Ма небитно. А и ти си са њима...

Арса: Оооооо... Ајмо ми

Јован: Видимо се касније, брате.

Михајло: Јавићу се касније. И није оно што мислите!

Арса: Ма јок, бабини уштипци. Оооо...

Мери Џејн: Е, ајде палите да вас сад не измлатим поштено.

Арса: Одувек си и била мушкарача. То што си се сад накинђурила, не може од тебе да направи женско па како оћеш.

Мери Џејн: Е па чекај. *Крши прсте и насрће на њих*

Јован: Бежи, брате, била је прва у каратеу!

Арса и Јован истрчавају са сцене

Михајло: Ма пусти их бре. А упрпали се жестоко. Хахаха

Мери Џејн: Тачно бих их сад слатко искршила. Имам у себи накупљен гнев који бих да каналишем.

Михајло: Овако: Имала си операцију слепог црева, ниси била у школи неко време и сад те видим такву. Откуд та промена?

Мери Џејн: То је почетак мога краја. Или почетак бескраја. То је мој усуд и моја утопија. Моја нирвана којој ћу да тежим, мој смисао у бесмислу.

Михајло: Ја бих те молио ако можеш да користиш српски јер те ништа не разумем. Утопија, нирвана, брате...

Мери Џејн: Да ли си икада чуо за Децу цвећа? За Хипи покрет?

Михајло: Јок.

Мери Џејн: Ја тамо припадам. Ја сам схватила да сам рођена у погрешно време и ја то не могу да поднесем. Открила сам свој бесмисао. Човек мог живота је умро. Заправо, бесмртан је, али је умро. Знаш ко је Џим Морисон?

Михајло: Не. И откуд ти одједном све те глупости?

Мери Џејн: Док сам се опорављала, истраживала сам по нету. Ја не могу да живим у овом граду више. Ја немам никог са ким бих могла да поделим све што имам... Мој живот нема више смисла. Ја сам дете цвећа, а они су изумрли осамдесетих. Требало је да се родим и да будем тамо шездесет девете. Ти не знаш колико је тај фестивал био фасцинантан.

Михајло: Како рече да се зове то?

Мери Џејн: Хипи покрет. Хипици.

Михајло: Е па моја мајка одувек за теткино друштво каже да су хипици! Никад нисам ни питао шта то значи. Каже: ја увек имала једну другарицу, а она се вукла с хипицима!

Мери Џејн: Стварно?! Стварно?! Има хипика и код нас?!

Михајло: Ма не знам. Ја ти само кажем шта моја мајка прича. Али могу да те спојим са тетком па је ти питај.

Мери Џејн: Како би то било сјајно! Да откријем да код нас има оних који су исти као ја...

Михајло: Могу да је позовем. Пре неки дан је рекла да ми се ставља на располагање за било шта.

Мери Џејн: Е, немој сад да цимаш жену, мисим касно је већ...

Михајло: Она је ту, у парку. Ено јој га прозор. Сећаш се када смо били мали да сам стално био у овој згради. Ту је њен стан.

Зове тетку.

Хало, здраво тето. Михајло овде. Јеси ли код куће? Е! Погледај кроз прозор. *Маше јој.* Е, ево ме овде са Маром која је постала Мери Џејн пре неки дан па имамо неке дилеме... Је л можеш да сиђеш часком? Само да те питам, је л знаш ти ко су нека...

Мери Џејн(*добацује*): Деца цвећа!

Михајло: Деца цвећа? Хипици? Мара се убацила да је хипик па... Оће каже да се уда за неког Мини Мориса.

Мери Џејн: Џим Морисон, морону!

Михајло: Џим Морисон, пардон. Одлично... Ај само ти сиђи, чекамо те. Тетка се смеје и каже да има нешто за тебе.

Мери Џејн: Мара постала Мери Џејн пре неки дан. Баш си духовит.

Михајло: Па ел није?

Мери Џејн: Ти не знаш како је то фасцинантно! То се више никада неће поновити. Пољана пуна младости, голих тела, цвећа, музике!

Михајло: Голих тела. Ух, па што не рече, и ја ћу да идем тамо? Где је то и кад се иде?

Мери Џејн: То је било 1969., Вудсток у Америци. Велики музички фестивал као одговор на рат у Вијетнаму. Млади људи у борби против рата. Мир и љубав да владају светом, а не рат. Водите љубав, а не рат. Види...

Показује му на руци нацртан знак мира. На сцену улази тетка обучена као хипик

Тетка: Тета Џенис Џоплин главом и брадом, вама на услузи!

Мери Џејн: Не верујем! Тетка ти је царица!

Тетка: Мара, беше? Другарица из клупе у првом разреду?

Мери Џејн: Да...

Михајло: Тетка, Мери Џејн се она сад зове...

Мери Џејн се постиди

Мери Џејн: Ма пусти. Маријана, да. Откуд Вам све то?

Тетка: Отуд што сам ја Јасмина, а била сам једно време Џес. Ел ти сад јасно? *Намигује*

Још ме неки стари познаници зову Џес кад ме виде. Ја сам ти била хипик, изрод у фамилији. И да не престадох да будем хипик, нит се ја удадох, нит децу израђах јер је човек мог живота умро. Видим сад да си га и ти открила. Имам нешто за тебе. Вади плочу групе The Doors. Ово сам ја слушала, мислим да сам је истањила од слушања. А ову слику ставим овако на груди и са њим заспим. Ех, колико сам патила. Само ја то знам...

Мери Џејн: И ја. Мене нико не разуме. Али Ви све разумете! Ви сте... Да ли још има Хипика?

Тетка: Има. Да ли знаш Џонија Дугачког?

Мери Џејн: Наравно! Он се одувек вуче по парку. И увек је испред драгстора. Мислим да сам га баш данас видеела.

Тетка: Е, он ти је хипик.

Мери Џејн: Бљак. Он хипик! Па он је пропалица и бескућник.

Тетка: Хипици и јесу пропалице и бескућници. Много ме је болело то сазнање.

Мери Џејн: Нисте у праву. Уопште нисте у праву.

Тетка: Ех, душо моја. Седи овде да ти у кратким цртама образложим. Говорићу отворено, да знаш. Радује ме то што се тражите. То значи да радите на себи и да размишљате о својој личности, покушавате да се пронађете, не узимате све што вам се пласира. Ви сте моја деца. Али, чуј ме сада, иако ми ништа нећеш поверовати. Све што прође, изгледа лепо зато што је далеко и недостижно. Хипици су, с ове тачке гледишта слободни млади људи, музика, перле, љубав. Да си живела у њихово време и да неко од њих прође поред тебе ти би видеела да су то неуредни, запуштени беспосличари. Ено ти Џонија. Чист пример хипика.

Мери Џејн: Ништа Вам не верујем.

Тетка: Наравно да ми не верујеш. Али нема везе, када ти то схватиш, то ће значити да си отишла корак даље. Гајите себе, негујте свој унутрашњи свет и ко зна где ћете завршити, где ћете се пронаћи, и како ћете себе да зовете.

Мери Џејн: И Ви сте ми били некад хипик! Сад сам се разочарала. Како можете за њих да кажете да су смрдљиви?

Тетка: Знала сам да ћеш тако да одреагујеш. Ти браниш своја уверења, и то је одлично. *Прилази Михајлу и њему говори, Мери Џејн почиње да плаче и одлази* Само сте сад у годинама када вам се уверења и идеали мењају на месец дана и зато сте збуњени и рањиви. Кажем, то је одличан знак. Значи да се тражите. Ево, да ти поклоним моју омиљену плочу Џима Морисона...

Окреће се према Мери, ње нема

Михајло: Где оде?

Тетка: Нека је. Она сада мора да пати што није рођена шездесетих. Па ће онда да се заљуби у професора па ће због тога да пати. И још много, много мука док се не одрасте. Да знаш.

Михајло: У бре тетка, има ли томе краја?

Тетка: Нема. Али у томе и јесте чар. У авантурама, истраживању, разочарањима. Ти можеш да будеш мамин син који слуша мамицу и који ништа сам не мора да одлучује. Па онда слушај професоре, па шефа на послу. И нећеш имати проблема никад. Али велики духови пате. У томе је лепота света.

Михајло: Ма... ја сад мислим на Мару. Можда није требало да је онако спустиш. Уосталом, супер јој стоји овај фазон.

Тетка: Нека је. Све што ти неко каже из искуства нема у том тренутку никакве вајде. Једино може касније кад човек сам схвати да се сети тога и да каже „ааааха, то је значи то о чему ми је тај и тај причао. То су ти као линије на коловозу. Умеш ти да држиш правац и без њих, али је лакше са њима. Увек можеш да бациш поглед, да би био сигуран. Разумеш?

Михајло: Добро ти је то поређење. Тето...

Тетка: Молим?

Михајло: Ма ништа.

Тетка му прилази и грли га

Тетка: И ја тебе. Све знам. А ти запамти да ти је посао да будеш тетка Џес када порастеш. Да будеш путоказ неком новом Михајлу. Да га научиш шта је јољ. Договорено?

Михајло: Договорено. Ајмо сад на онај сладолед. Уморио сам се нешто.

Тетка: Важи, води те тетка на сладолед. И ништа немој да бринеш него уживај у тим твојим магарећим годинама.

Михајло: А, не. Ја тебе водим. Добио сам добру напојницу данас.

Тетка хвата Михајла под руку и смејући се одлазе са сцене

К Р А Ј